

DIỄN BIẾN THẨM KỊCH ĐÁM PHẢN QUỐC SÁT HẠI TỔNG THỐNG VNCH NGÔ ĐÌNH DIỆM & ÔNG CỔ VẤN NGÔ ĐÌNH NHU

Liên Thành

Trích từ cuốn THÍCH TRÍ QUANG, THÂN TƯỢNG HAY TỘI ĐỒ DÂN TỘC sắp xuất bản.

Trong buổi họp báo của ông Conein, nhân viên CIA và là người đại diện cho ông Đại sứ Hoa Kỳ Cabot Lodge tại Bộ Chỉ Huy Hành Quân Đảo Chánh từ lúc cuộc đảo chánh khởi đầu cho đến lúc kết thúc, Conein nói với các ký giả và báo chí ngoại quốc rằng:

- Các tướng lãnh Việt Nam đã họp, và rồi biểu quyết xử sự với ông Diệm và Ông Nhu.

Và diễn tiến thẩm kịch đã xảy ra như sau: Đoàn xe do tướng Mai Hữu Xuân trong đó có một chi đội thiết vận xa đến Nhà Thờ Cha Tam. Đại tá Dương Ngọc Lắm Tổng Giám Đốc Bảo An và Dân Vệ vào nhà thờ đón Tổng Thống và ông Cổ Vấn.

Hai ông được mời lên xe thiết vận xa, ông Cổ Vấn Ngô Đình Nhu bắt bình và hỏi: - Cách thức các Tướng đi đón Tổng Thống là như thế này sao? Tổng Thống là Tổng Thống của nhân dân chứ đâu phải là tù binh. Tại sao các anh đưa xe bọc sắt đón Tổng Thống như thế này?

Tổng Thống nói với Đại tá Dương Ngọc Lắm: - Ông đưa tôi và Cổ Vấn Nhu về dinh Gia Long rồi đến Tổng Tham Mưu. Ông Lắm trình lại với tướng Mai Hữu Xuân, Tướng Xuân từ chối.

Tướng Mai Hữu Xuân giục Tổng Thống và ông Cổ Vấn lên xe, một lần nữa ông Cổ Vấn Nhu lại nói:

- Thiếu tướng nên biết cho đến giờ phút này Tổng Thống vẫn còn là Tổng Thống, không có lý do gì lại đi đón Tổng Thống bằng xe bọc sắt như thế này.

Thiếu tướng Mai Hữu Xuân quay đi không nói một lời, tức thì Đại úy Nhung và Thiếu tá Dương Hiếu Nghĩa xông đến đẩy Tổng Thống lên xe M113. Ông Cổ Vấn Ngô Đình Nhu trợn mắt cầm điều thuốc đang hút dang dở ném vào mặt tên Nhung rồi la to:

- Không được vô lễ với Tổng Thống!

Tên Nhung rút súng chĩa vào ông Cổ Vấn Nhu. Tổng Thống thấy thế liền mím môi quắc mắt. Thấy vậy Nhung cho súng vào bao và quay mặt tránh đi chỗ khác. Sau đó thì Dương Hiếu Nghĩa đẩy Tổng Thống lên xe, một lần nữa ông Cổ Vấn Ngô Đình Nhu la to:

- Không được vô lễ với Tổng Thống. Tổng Thống Diệm nắm vai ông Cố Vấn: - Thôi chú, mình đi. Sau khi đẩy hai ông lên xe, tên Nhung bẻ quặt hai tay của Tổng Thống về phía sau lưng và trói lại, Ông Cố Vấn Ngô Đình Nhu cũng bị bẻ tay ra sau và trói như vậy.

Đoàn xe khởi hành về Bộ Tổng Tham Mưu gồm có: Dẫn đầu là xe Quân Cảnh, kế đến là xe của Đại úy Phan Hòa Hiệp, đoàn xe tăng M113 trong đó có Tổng Thống và ông Cố Vấn Ngô Đình Nhu, tên Nhung và Thiếu tá Dương Hiếu Nghĩa ngồi trên mui của chiếc xe này, kế đến là xe của Thiếu tướng Mai Hữu Xuân, xe của Đại tá Nguyễn Văn Quang và Đại tá Dương Ngọc Lâm.

Khi đoàn xe đi ngang qua cổng xe lửa tại đường Hồng Thập Tự, chúng phải ngừng lại vì có xe lửa chạy qua. Đây là thời điểm mà bọn sát nhân ra tay. Tên Nhung và tên Dương Hiếu Nghĩa ngồi trên xe M113 nhìn về Tướng Mai Hữu Xuân thì thấy Mai Hữu Xuân đưa 2 ngón tay. Rồi thì Đại úy Phan Hòa Hiệp nghe một tràng súng nổ, Đại úy Hiệp biết ngay hai người ngồi trên xe M113 đã bắn Tổng Thống và ông Cố Vấn Ngô Đình Nhu rồi.

Đoàn xe đi đón Tổng Thống và ông Cố Vấn Ngô Đình Nhu đã về đến Bộ Tổng Tham Mưu, nhưng Tổng Thống và Ông Cố Vấn đã chết, hai tay bị trói ra phía sau với nhiều vết đạn và vết dao đâm, còn tóc tai, mặt mũi, áo quần của hai vị thì đầy máu.

Tại Bộ Tổng Tham Mưu, tên Thiếu tá Dương Hiếu Nghĩa từ trên thiết vận xa M113 nhảy xuống tay cầm khẩu tiểu liên Thompson có buộc băng vải trắng giơ cao lên trời. Còn Nhung thì tay cầm con dao găm hớ hửng lên trời như khoe rằng vừa tạo được một chiến thắng lẫy lừng. Nhung bị giết để bịt đầu mối sau đó, còn Dương Hiếu Nghĩa không bị thanh trừng. Sau khi định cư tại Mỹ nhiều năm, y đã cạo đầu mặc áo cà sa với pháp danh là Không Như, ngụ tại một ngôi chùa thuộc thành phố Pomona, nam California.

Theo Tướng Trần Văn Đôn kể lại, khi Mai Hữu Xuân vừa mới đến và đứng trước cửa phòng của Tướng Dương Văn Minh, chưa vào hẳn trong phòng thì đã chào tay và nói với Tướng Dương Văn Minh với giọng đầy hãnh diện:

- ***“Mission accomplished!”***

Nhưng chiến tích của Mai Hữu Xuân không được Dương Văn Minh chào đón như mong đợi, thay vào đó, Dương Văn Minh không nói một lời nào mà cứ liếc về một bên. Tướng Xuân đoán dường như có người nào đó trong phòng. Khi kịp thấy nhân vật thứ ba không ai khác chính là Trần Văn Đôn, Mai Hữu Xuân xoay lưng bước ra ngoài.

Thời gian ngắn sau đó Tướng Khánh đảo chánh (chúng tôi sẽ trình bày ở phần sau). Tướng Khánh ra lệnh bắt giữ tên “Thiếu tá” Nhung. Nhung lúc này là Thiếu tá, lên một lon nhờ vào việc giết được người quan trọng nhất của quốc gia, Tổng Thống Ngô Đình Diệm!

Ảnh thi thể của Tổng Thống Ngô Đình Diệm và Cố Vấn Ngô Đình Nhu bị trói nằm bên trong sàn xe thiết vận xa M113

Lời khai của Nhung như sau: **“Tôi được lệnh của Trung tướng Dương Văn Minh đi theo đoàn thiết giáp đón hai ông Diệm Nhu, sau khi được tin hai ông gọi điện thoại xin đầu hàng và nói rõ họ đang ở tại Nhà Thờ Cha Tam trong Chợ Lớn. Chỉ huy vụ này là Thiếu tướng Mai Hữu Xuân, với sự tham dự của nhiều sĩ quan khác như Thiếu tá Dương Hiếu Nghĩa, Đại tá Lắm, Đại tá Quang, v.v. Chúng tôi đến Nhà Thờ Cha Tam thì hai ông Diệm Nhu ngoan ngoãn lên xe M113. Sau khi đóng cửa xe, tôi và Thiếu tá Dương Hiếu Nghĩa ngồi trên mui xe. Từ xa tôi thấy thủ lệnh của Thiếu tướng Mai Hữu Xuân, ông ta đưa 2 ngón tay lên, tôi hiểu đó là lệnh thanh toán cả hai. Tôi rút súng Colt bắn ông Diệm 5 phát và ông Nhu 5 phát. Sau đó hăng máu tôi bắn thêm 3 phát nữa vào ngực ông Nhu. Tiếp đó Thiếu tá Dương Hiếu Nghĩa dùng súng tiểu liên Thompson bắn thêm một băng vào người ông Diệm và ông Nhu”.**

Sau cuộc thẩm vấn đó thì tên Nhung đã “tự tử” chết bằng một sợi dây giày? Chuyện hết sức phi lý sao lại có việc tự tử “đột xuất” của một “anh hùng”, một kẻ là “ân nhân” của các tướng lãnh phản loạn và nhóm tăng lữ Ân Quang vì đã giết được “một tên độc tài gia đình trị đàn áp Phật Giáo” như thế? Nguyễn Văn Nhung, anh hùng của những kẻ phản loạn, phải được vinh danh và phải được trả công bội hậu “lên” như điều gặp gió mới phải chứ. Cớ sao tự nhiên phút chốc “anh hùng” lại ra người thiên cổ và bị lịch sử luận tội là tên phản loạn giết mướn?

Tại sao sau một “cuộc cách mạng hiển hách” như vậy mà cho đến nay vẫn không một ai dám nhận mình là kẻ đã có công với quốc gia dân tộc vì đã trừ khử “một tên độc tài đàn áp Phật Giáo” như thế? Từ Dương Văn Minh, đến Trần Văn Đôn, Trần Thiện Khiêm, Tôn Thất Đính, đến toàn bộ nhóm tướng lãnh phản loạn, đến cả chính quyền Kennedy đều chối tội

như thế? Câu trả lời đã quá rõ! Vì chúng sợ ô danh với lịch sử do đã nhúng tay vào máu của một con người hiền lành đức độ, yêu nước còn hơn chính bản thân mình!

Có một số dư luận nói rằng Tướng Khánh giết Nhung để trả thù cho Cụ Diệm. Thực ra, đây hoàn toàn là hành động giết người bịt miệng, một nguyên tắc kinh điển trong bất cứ một âm mưu giết người nào. Nếu thực sự có ý định trả thù cho Cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm, thì Tướng Khánh phải bảo vệ mạng sống cho tên Nhung bằng mọi giá để tìm ra thủ phạm gốc. Thủ thuật của Tướng Khánh có lừa được công luận hay không? Tướng Khánh đã không thực thi công lý và công bằng cho Tổng Thống Ngô Đình Diệm và ngay cả cho cả tên giết người Nguyễn Văn Nhung, vì y chỉ là kẻ thừa hành mệnh lệnh mà thôi. Tướng Khánh mặc dù không trực tiếp tham gia trong vụ giết Tổng Thống Ngô Đình Diệm, nhưng phải chăng ông đã theo chỉ thị của “ai đó”, bằng mọi giá phải đóng sổ vụ giết Tổng Thống bằng cách giết tên Nhung để bịt đầu mối. Không đòi công lý cho Tổng Thống, đã vậy sau đó, tướng Khánh còn về hòa với Thích Trí Quang xử tử người em út của Tổng Thống là ông Ngô Đình Cẩn! Đây là một vết tích ô nhục cho tất cả những ai đã nhúng tay vào máu của ông Ngô Đình Cẩn. Do đó, vai trò của Tướng Nguyễn Khánh cần được lịch sử đánh giá lại, phải chăng ông là một trái đũa để xóa tang chứng của một âm mưu giết sạch gia đình người lãnh đạo quốc gia VNCH?

Công lý nào mà “Hội đồng tướng lãnh” đã dành cho vị nguyên thủ quốc gia và gia đình của ông?

Ngoài ra còn có một tài liệu khác ghi nhận cuộc thẩm sát Tổng Thống Việt Nam Cộng Hòa Ngô Đình Diệm và Ông Cố Vấn Ngô Đình Nhu như sau:

Trong cuốn băng dài 30 tiếng đồng hồ do thư viện Johnson Library ở Austin, Texas, công bố ngày 28-2-2003, Tổng Thống Johnson đã gọi các tướng miền Nam Việt Nam được Hoa Kỳ thuê làm đảo chánh lật đổ và giết Tổng Thống Ngô Đình Diệm là “một bọn ác ôn côn đồ đáng nguyên rủa” (a goddamn bunch of thugs). Họ là ai và đã làm gì mà bị Tổng Thống Johnson miệt thị như vậy.

NHẬN DIỆN BỌN ÁC ÔN CÔN ĐỒ

Các sĩ quan sau đây đã nằm trong nhóm đứng ra tổ chức đảo chánh: Trung tướng Dương Văn Minh, Trung tướng Trần Văn Đôn, Thiếu tướng Trần Thiện Khiêm, Thiếu tướng Mai Hữu Xuân, Thiếu tướng Tôn Thất Đính, Thiếu tướng Nguyễn Khánh, Thiếu tướng Lê Văn Kim, Thiếu tướng Trần Văn Minh, Thiếu tướng Phạm Xuân Chiểu, Thiếu tướng Lê Văn Nghiêm, Đại tá Đỗ Mậu, Đại tá Dương Ngọc Lâm, Đại tá Nguyễn Văn Quan, Đại tá Nguyễn Hữu Cốc, Đại tá Trần Ngọc Huyền, Đại tá Nguyễn Khương, và Đại tá Đỗ Cao Trí.

Trong một cuộc phỏng vấn, Tướng Khánh có nói rằng ông là người được CIA tiếp xúc trước tiên khi CIA muốn làm đảo chánh. Nhưng theo tài liệu, CIA đã cho hai điệp viên khác nhau đến gặp Tướng Khiêm và Tướng Khánh cùng một lúc. Điệp viên Lucien Emile Conein đến

gặp Tướng Khiêm, vốn là một nhân viên CIA, lúc đó là Tham Mưu Trưởng Liên Quân, và cho biết quyết định của Hoa Kỳ muốn lật đổ Tổng Thống Ngô Đình Diệm. Tướng Khiêm đồng ý nhận thực hiện kế hoạch đó, nhưng gợi ý nên đi gặp Tướng Dương Văn Minh và Tướng Trần Văn Đôn. Trong khi đó, một điệp viên khác là Al Spera, cố vấn chính trị Bộ Tổng Tham Mưu, đi Pleiku gặp Tướng Nguyễn Khánh, vốn là một cộng tác viên của CIA, để thảo luận về việc này. Khi Al Spera hỏi Tướng Khánh về Tướng Khiêm, Tướng Khánh đã nắm chặt hai bàn tay của mình lại và nói: “Chúng tôi như thế này”.

Sau khi Tướng Khiêm và Lucien Conein phác họa xong kế hoạch hành động, ngày 2-10-1963 khi Tướng Đôn lên phi trường đi Nha Trang thì Lucien Conein đến gặp và hẹn sẽ nói chuyện với nhau ở Nha Trang. Tối hôm đó, tại Nha Trang, Lucien Conein thuyết phục Tướng Đôn làm đảo chánh và Tướng Đôn đã đồng ý. Ngày 5-10-1963, Lucien Conein lại đến bàn chuyện này với Tướng Dương Văn Minh. Tướng Minh cũng đồng ý. Tướng Đôn được giao cho phối trí lực lượng, còn Tướng Minh lãnh đạo Hội Đồng Cách Mạng. Tất cả nằm dưới sự chỉ đạo của Lucien Conein và Tướng Khiêm.

Vai trò của Lucien Emile Conein

Chúng tôi chưa tìm được tài liệu nào nói về điệp viên Al Spera, nhưng chúng tôi có khá nhiều tài liệu về điệp viên Lucien Emile Conein. Ông sinh năm 1919 tại Paris, mồ côi cha sớm, lúc mới 5 tuổi được mẹ gửi sang Hoa Kỳ sống với bà dì tại Kansas City thuộc tiểu bang Kansas, nhưng vẫn giữ quốc tịch Pháp. Ông đã từng làm điệp viên cho OSS (tiền thân của CIA) từ năm 1943 với cấp bậc Trung úy, hoạt động chống Đức Quốc Xã trong Đệ Nhị Thế Chiến ở Âu Châu, rồi qua Bắc Việt khi chiến tranh chấm dứt. Từ 1954 đến 1956 ông đến Việt Nam hoạt động trong toán đặc nhiệm dưới quyền của Đại tá Edward Lansdale, người đã giúp Tổng Thống Ngô Đình Diệm chống lại nhóm Bảy Viễn và Tướng Nguyễn Văn Hinh. Sau đó, ông trở về Mỹ và tham gia Lực Lượng Đặc Biệt (Special Force), nhưng vẫn còn làm việc cho CIA.

Năm 1961 ông đã xin về hưu, nhưng năm 1962 ông được CIA gọi làm việc trở lại và phong cho chức Trung tá với bí danh là Lulu hay Black Luigi, rồi gửi qua Sài Gòn làm cố vấn cho Bộ Nội Vụ. Nhưng trong thực tế, Lucien Conein có nhiệm vụ móc nối với các tướng Việt Nam mà ông đã có dịp quen biết khi phục vụ dưới quyền của Đại tá Lansdale, để chuẩn bị tổ chức đảo chánh lật đổ Tổng Thống Ngô Đình Diệm.

Đại Sứ Henry Cabot Lodge gọi Lucien Conein là “the indispensable man” (con người rất cần thiết). Còn trong cuốn “Vietnam: A History,” sử gia Stanley Karnow nói rằng Lucien Conein là “một người lập dị, một người náo nhiệt, một nhân viên tình báo rất nhạy cảm và hoàn toàn chuyên nghiệp, thường không thể kiểm soát được”. Sau này, Everette E. Howard Hunt cũng đã dự tính dùng Lucien Conein trong vụ Watergate.

Mỗi lần được phỏng vấn, Lucien Conein thường mở đầu câu chuyện bằng câu: “Bây giờ, đây là sự thật hai mặt, là thứ danh dự của hướng đạo sinh, là sự thật hai mặt” hay “Đừng tin bất cứ điều gì tôi nói; tôi là một tên nói dối chuyên nghiệp”.

Khi cuộc đảo chánh ngày 1-11-1963 xảy ra, Lucien Conein đến Bộ Tổng Tham Mưu chỉ đạo trực tiếp. Ông ngồi trên ghế của Tướng Lê Văn Ty, đặt hai túi bạc dưới ghế, hai chân gác lên bàn, bên cạnh có khẩu 375 Magnum, chỉ huy các tướng Việt Nam thực hiện. Trong cuốn Việt Nam Nhân Chứng, Tướng Trần Văn Đôn cho biết khi hay tin Tổng Thống và ông Cố Vấn đã ra khỏi Dinh Gia Long, Lucien Conein đã hỏi: “Hai ông ấy đi đâu? Phải bắt lại cho kỳ được, vì rất quan trọng”. Lucien Conein đã nói với các loạn tướng đảo chánh bằng tiếng Pháp: “On ne fait pas d'omelette sans casser les oeufs.” (Người ta không thể làm món trứng rán mà không đập bể những cái trứng.) (trang 228)

Khi từ giã cõi đời ngày 3-6-1998 tại Virginia, Lucien Conein đã ôm theo khá nhiều bí mật của cuộc đảo chánh ngày 1-11-1963.

LỆNH HÀNH QUYẾT

Từ trước đến nay, chúng ta thường tranh luận về ai đã ra lệnh giết Tổng Thống Ngô Đình Diệm và ông Cố Vấn Ngô Đình Nhu. Nay cuốn băng của Tổng Thống Johnson đã chính thức xác nhận rằng chính quyền Kennedy (Kennedy Administration) đã ra lệnh giết, nên vấn đề này không cần phải tranh luận nữa.

Lệnh hành quyết do Washington truyền cho Đại Sứ Lodge ở Sài Gòn. Ông này truyền cho Trần Thiện Khiêm và Dương Văn Minh qua Lucien Conein. Tướng Minh giao cho cận vệ của mình là Đại úy Nguyễn Văn Nhung thi hành dưới sự chỉ đạo của Tướng Mai Hữu Xuân. Các sĩ quan khác, kể cả Tướng Đôn, đều không biết gì hết.

Như đã nói ở trước, ngoài Tổng Thống Ngô Đình Diệm và ông Ngô Đình Nhu, Đại Sứ Henry Cabot Lodge đã quyết định giết thêm ông Cố Vấn Ngô Đình Cẩn và Đại tá Lê Quang Tung, Tư Lệnh Lực Lượng Đặc Biệt. Tướng Dương Văn Minh đã ra lệnh cho Nguyễn Văn Nhung đưa Đại tá Lê Quang Tung ra nghĩa trang Bắc Việt Tương Tế phía sau Bộ Tổng Tham Mưu đâm chết và vùi thây ở đó. Muốn giết ông Ngô Đình Cẩn, CIA phải lừa ông vào Tòa Lãnh Sự Mỹ ở Huế, nói rằng sẽ cho đi ngoại quốc, sau đó dùng công điện báo cáo láo về Washington nói rằng trong nhà ông Cẩn có hầm chôn người và súng, dân chúng đang biểu tình, rồi giao ông Ngô Đình Cẩn cho Tướng Khánh giết. Trong cuốn “Việt Nam Nhân Chứng”, Tướng Đôn xác nhận trong nhà ông Cẩn không hề có hầm chôn người hay súng.

Tuy nhiên, tôi nghĩ rằng sở dĩ Tổng Thống Johnson đã gọi nhóm tướng lãnh được thuê làm đảo chánh là “một bọn ác ôn còn đồ đáng nguyên rủa” vì hai lý do: Lý do thứ nhất là cách thức giết Tổng Thống Ngô Đình Diệm và ông Cố Vấn Ngô Đình Nhu. Chưa một nhà lãnh đạo nào trên thế giới đã bị bọn tay chân bộ hạ thân tín, được hưởng nhiều ơn mưa móc, giết

một cách thâm thúy như thế trong một cuộc đảo chánh. Lý do thứ hai là sự tham nhũng và bất tài của nhóm này...

HÀNH ĐỘNG ÁC ÔN CÔN ĐỒ

Khoảng 10 giờ ngày 2-11-1963, khi chiếc M113 chở xác Tổng Thống và ông Cố Vấn Ngô Đình Nhu về đến Bộ Tổng Tham Mưu, đậu trên sân cỏ phía tay phải. Mở cửa xe phía sau ra, người ta thấy thi thể Tổng Thống trong bộ complet màu xám sậm và thi thể ông Cố Vấn Ngô Đình Nhu trong bộ complet màu hơi nâu tím. Cả hai bị trói thúc ké tay sau lưng, nằm nghiêng trên sàn xe, máu me đầm dề. Một quân cảnh đứng gác tại đó cho biết, Tướng Dương Văn Minh đã xuống và tự tay vạch quần của Tổng Thống ra xem Tổng Thống có “bộ phận đó” không!

Với các dấu vết trên hai thi thể như vậy, nhiều người đã đặt câu hỏi: Hai ông đã bị giết như thế nào? Cách tường thuật của mỗi người mỗi khác.

Trong cuốn “Assassin in our Time” (Kẻ sát nhân trong thời đại chúng ta) xuất bản năm 1976, ở trang 142, Sandy Lesberg đã mô tả như sau: Ông Diệm và ông Nhu ngồi với hai tay trói sau lưng. Trong khi ông Diệm giữ im lặng, bất thành linh viên Thiếu tá dùng dao găm (bayonet) đâm ông Nhu 15 hay 20 lần. Sau đó, hắn ta rút súng lục bắn vào sau đầu ông Diệm. Thấy ông Nhu còn quằn quại trên sàn, viên Thiếu tá ban cho ông ta một cú ân huệ bằng cách cũng bắn vào đầu ông ta.

Sandy Lesberg không cho biết ký giả này đã lấy tin này từ ai. Thật ra, lúc đó Nguyễn Văn Nhung còn là Đại úy, sau này mới được thăng Thiếu tá.

Với cuốn “Les Guerres du Vietnam” (Chiến tranh Việt Nam) xuất bản năm 1985, Tướng Trần Văn Đôn không hề mô tả gì đến cách giết Tổng Thống và ông Cố Vấn Nhu, mà chỉ mô tả về sự tàn ác của sát thủ Nguyễn Văn Nhung mà thôi.

Bà Ellen J. Hammer, tác giả của cuốn “A Death in November” (Cái Chết vào Tháng Mười Một), nói rằng khi chiếc xe chở Tổng Thống Ngô Đình Diệm và ông Ngô Đình Nhu dừng lại ở cổng xe lửa đường Hồng Thập Tự, Thiếu tá Dương Hiếu Nghĩa từ trên miệng cửa xe lia một tràng tiểu liên vào hai ông Diệm và Nhu. Đại úy Nhung rút súng Colt ra bồi thêm mấy phát vào đầu. Nhưng thấy chưa thỏa lòng, Nhung rút dao găm đâm tới tấp vào ngực hai anh em ông Tổng Thống.

Theo bà Thiếu tá Dương Hiếu Nghĩa phủ nhận lời tường thuật này. Ông nói rằng ông không ngồi trên xe chở Tổng Thống Diệm và ông Nhu lúc đó. Nếu chính ông đã giết Tổng Thống Diệm và ông Nhu, người ta cũng đã giết ông như giết Nguyễn Văn Nhung rồi.

Thiếu tá Dương Hiếu Nghĩa là một đảng viên đảng Đại Việt, thuộc vào loại căm thù nhà Ngô. Sau này y đã được Tướng Nguyễn Khánh cho ngồi ghế phụ thẩm quân nhân của Tòa

Án Cách Mạng, xét xử và tuyên án tử hình ông Ngô Đình Cẩn, theo lệnh của Henry Cabot Lodge.

Do đó, nhiều người vẫn tin vào lời tường thuật của ký giả Sandy Lesberg.

Theo bà ký giả này, có lẽ Tướng Nguyễn Chánh Thi là người biết rõ Đại úy Nguyễn Văn Nhung đã giết Tổng Thống Diệm và ông Nhu như thế nào, vì sau cuộc “chính lý” ngày 30-1-1964, trước khi ra lệnh giết Đại úy Nhung để phi tang một nhân chứng quan trọng (có khả năng theo lệnh của CIA), ông đã đích thân lấy lời khai của Nhung và còn bắt Nhung ngồi viết lời khai về vụ này. Ông có cho bà ký giả nhìn qua tờ khai này năm 1968 khi đang ở Washington D.C. Cũng theo bà thì rất tiếc khi xuất bản cuốn “Việt Nam: Một Trời Tâm Sự”, Tướng Nguyễn Chánh Thi đã không cho in nguyên văn tờ khai này, mà tự ý sửa đổi và cắt bớt đi. Trong cuốn sách này, Tướng Mai Hữu Xuân được đổi tên thành Tướng Thu, mặc dầu trong Quân Lực VNCH lúc đó không có tướng nào tên là Tướng Thu cả. Theo tờ khai mà Tướng Thi công bố trong cuốn sách nói trên, Đại úy Nhung đã khai như sau:

Khi xe M113 chở ông Diệm và ông Nhu chạy được chừng 500 thước, Thiếu tướng Thu (tức Mai Hữu Xuân) chạy xe ngược chiều trở lại và đưa lên một ngón tay trở. Đang còn ú ớ chưa biết giết ai, ông Diệm hay ông Nhu, họ định chạy qua để hỏi lại cho rõ thì dân chúng ùa ra xem rất đông, không chạy qua được. Bỗng Thiếu tướng Thu đưa hai ngón tay, họ hiểu rằng ông ra lệnh bắn cả hai người. Thiếu tá Nhung liền rút súng Colt 12 bắn mỗi người 5 phát, và sau đó bắn ông Nhu thêm ba phát vào ngực nữa.

Tướng Lê Minh Đảo, lúc đó là Đại úy tùy viên của Tướng Lê Văn Kim, đã cho biết như sau: Sau khi ông Diệm và ông Nhu bị hạ sát ít lâu, Nguyễn Văn Nhung có kể lại chuyện này cho ông nghe. Nhung nói rằng khi được lệnh giết cả hai ông, Nhung đã bắn ông Nhu trước. Ông Diệm thấy thế đã nhắm mắt lại. Nhung liền bắn ông Diệm 5 phát. Sau đó quay qua bắn ông Nhu thêm 3 phát nữa. Điều này phù hợp với lời khai mà Tướng Nguyễn Chánh Thi đã công bố.

Tuy nhiên, sự thật không phải chỉ có thế. Thi thể Tổng Thống Diệm và ông Cố Vấn Nhu đã được đưa vào bệnh xá của Bộ Tổng Tham Mưu để khám nghiệm. Bác sĩ Huỳnh Văn Hưỡn (hiện nay ở New York), giám đốc bệnh xá này lúc đó, đã khám nghiệm và chứng nhận rằng cả Tổng Thống Diệm lẫn ông Nhu đã bị bắn từ sau ót ra trước. Thi thể Tổng Thống có nhiều vết bầm, chứng tỏ đã bị đánh đập trước khi bắn. Thi thể ông Nhu bị đâm nhiều nhát, áo rách nát và đầy máu.

Vậy Tổng Thống Diệm và ông Nhu đã bị trói, đánh đập, và đâm lúc nào?

Một nhân chứng rất quan trọng hiện đang ở Melbourne, Úc Châu, cho biết ông là người đi trên chiếc M113 chở ông Diệm và ông Nhu từ nhà thờ cha Tam về Bộ Tổng Tham Mưu, nên đã chứng kiến những sự việc xảy ra. Câu chuyện ông kể lại có vẻ hợp lý hơn cả. Theo nhân chứng này, vào trưa 1-11-1963, chi đoàn thiết giáp của ông được lệnh

vào Sài Gòn để tăng cường bảo vệ thủ đô. Khi đến Sài Gòn, chi đoàn này được chia làm hai toán, một toán hợp lực với quân bạn bao vây Dinh Gia Long và một toán làm vòng đai an ninh cho Bộ Tổng Tham Mưu. Nhân chứng ở trong toán đóng tại Bộ Tổng Tham Mưu.

Sáng 2-11-1963, khoảng 6 giờ 15 phút, toán ông được lệnh di chuyển ra khỏi Bộ Tổng Tham Mưu. Khi vừa ra khỏi cổng chính thì thấy có 3 chiếc xe Jeep đang chờ. Chiếc thứ nhất có Tướng Mai Hữu Xuân và 3 cận vệ. Chiếc thứ hai chở Đại tá Dương Ngọc Lắm, Đại úy Nguyễn Văn Nhung, và Thiếu tá Dương Hiếu Nghĩa. Chiếc thứ ba chở 4 người, trong đó có Đại úy Phan Hòa Hiệp. Sau đó là hai chiếc M113. Nhân chứng ngồi ở chiếc thứ nhì. Cuối cùng là 2 chiếc GMC chở đầy lính có vũ trang đầy đủ....

Khi đến Chợ Lớn, gần một nhà thờ, xe chạy chậm lại, các binh sĩ trên hai chiếc GMC được lệnh nhảy xuống, một số bố trí xung quanh nhà thờ, số còn lại bố trí ở vòng ngoài. Xe Tướng Xuân chạy một vòng rồi đậu lại bên kia đường.

Sau cái phát tay của Đại tá Dương Ngọc Lắm, Đại úy Nhung, Thiếu tá Nghĩa và Đại úy Hiệp nhảy xuống xe. Đại tá Lắm ngoắc chiếc M113 có nhân chứng ngồi trên đó đi theo. Nhân chứng cũng nhảy xuống xe. Khi cách Đại tá Lắm khoảng 2 thước, nhân chứng thấy có 4 người từ trong nhà thờ đi ra. Người đi đầu là Tổng Thống Ngô Đình Diệm. Người đi tiếp theo là ông Ngô Đình Nhu. Sau cùng là hai tùy viên (Đại úy Đỗ Thọ và ông Nguyễn Đắc Khá). Đại tá Lắm đến chào Tổng Thống Diệm:

- Thừa lệnh Trung tướng Chủ Tịch Hội Đồng Quân Nhân Cách Mạng, chúng tôi đến đón cụ và ông Cố Vấn.

Ông Diệm:

- Ông Đôn và ông Minh đâu hè?

Đại tá Lắm:

- Thưa cụ, hai ông còn đang bận việc ở Tổng Tham Mưu.

- Thôi được. Thế tôi và ông cố vấn đi cùng xe kia với ông.

Đại tá Lắm quay người lại chỉ vào chiếc M113 và nói:

- Thưa cụ, xin cụ lên xe này cho.

Ông Nhu khẽ nhíu mày lên tiếng:

- Không thể đón Tổng Thống bằng một chiếc xe như vậy. Để tôi liên lạc với ông Đôn, ông Đình coi xem.

Đại tá Lắm khẽ nhún vai:

- Tôi không biết. Đây là lệnh của Trung tướng Chủ Tịch.

Đại úy Nhung liền oang oang:

- Xin mời hai ông lên xe ngay cho đi.

Mặt ông Nhu đỏ bừng, giọng rất quyết liệt:

- Không được. Để tôi hỏi lại ông Minh, ông Đôn. Tôi đi xe nào cũng được, nhưng còn Tổng Thống...

Đại úy Nhung:

- Ở đây không còn Tổng Thống nào cả.

Ngay lập tức, Nhung bảo hai quân nhân chạy đến đẩy hai ông lên xe và hạ cửa xe xuống...

Xe đi hết đường Nguyễn Trãi, vào đường Võ Tánh đến trước Tổng Nha Cảnh Sát Quốc Gia thì ngừng lại. Tổng Nha này đã bị chiếm từ ngày hôm trước nên không còn một cảnh sát nào lui tới. Chung quanh, các binh sĩ thuộc Sư Đoàn 5 của Đại tá Nguyễn Văn Thiệu canh gác rất cẩn mật.

Một Đại tá từ trên xe Jeep nhảy xuống, bảo các binh sĩ trên xe M113 chở ông Diệm và ông Nhu xuống xe hết. Bảy người trên xe nhảy xuống, nhưng tài xế và anh hạ sĩ xạ thủ được ra lệnh ở lại. Xe được lệnh đi vào Tổng Nha Cảnh Sát Quốc Gia.

Khoảng 20 phút sau, chiếc M113 lại từ Tổng Nha Cảnh Sát chạy ra. Các binh sĩ lúc này được lệnh leo lên xe lại. Xe chạy ngược đường Võ Tánh trở lại đường Cộng Hòa. Nhân chứng hỏi hạ sĩ xạ thủ:

- Ông Diệm và ông Nhu đâu?

- Ở dưới.

- Sao rồi?

- Ông Nhu bị tra tấn khủng khiếp rồi bị xiết cổ chết bằng dây điện. Người ta hỏi ông ta nhiều lần: Vàng, bạc, tiền của cất đâu? Ai giữ? Cơ sở kinh tài gồm những cơ sở nào? Ông Nhu trả lời không biết.

- Còn ông Diệm?
- Ông Diệm bị đè cổ ra trời thúc ké rồi ném vào hầm xe.
- Chết hay sống?
- Không biết.

Xe qua khỏi trường Petrus Ký rồi quẹo phải vào đường Hồng Thập Tự thì gặp lại 2 xe Jeep và hai xe chở binh sĩ lúc xuất hành buổi sáng. Xe Đại tá Dương Ngọc Lắm đi đầu, xe thứ hai có Đại úy Nhung. Khi đến đường Cao Thắng, bên hông bệnh viện Từ Dũ, xe ngừng lại vì bên kia đang có xe của Tướng Xuân chạy ngược trở lại. Dân chúng ra xem rất đông. Tướng Xuân nhìn Đại úy Nhung và đưa hai ngón tay trái lên hai lần. Sau đó, ông đưa ngón tay trở lên khỏi đầu và co vào đuôi ra đến 4 lần (giống như bóp cò). Đại úy Nhung gật đầu rồi đưa tay lên chào.

Khi xe đến gần đường rầy xe lửa thì dừng lại trước công xe đã được đóng lại vì đang có đoàn xe lửa đi qua. Đại úy Nhung từ chiếc xe Jeep nhảy qua chiếc M113 có chở ông Diệm và ông Nhu và la lớn: “Xuống! Xuống!” Các binh sĩ trên xe M113 nhảy xuống hết. Nhân chúng vừa nhảy xuống đất thì nghe nhiều tiếng súng nổ...

Những lời tiết lộ của nhân chứng này cho chúng ta thêm những yếu tố mới, nhất là đoạn hai ông bị đưa vào Tổng Nha Cảnh Sát để tra tấn và khảo của. Trò khảo của này là một “sở trường” của Tướng Mai Hữu Xuân. Sự tiết lộ này đã giúp giải thích tại sao hai ông bị trời tay ra phía sau lưng, trên mặt ông Diệm có nhiều vết bầm và trên người ông Nhu có nhiều lát dao đâm. Nguyễn Văn Nhung chỉ leo lên xe M113 trong một thời gian ngắn, không thể gây ra tất cả những thứ đó được.

Sau khi thi hành xong lệnh của chủ và lãnh tiền công, “bọn ác ôn còn đồ đáng nguyên rủa” cầu xé nhau về chức quyền và tiền bạc, đưa tới mất chủ quyền quốc gia, rồi đến mất nước.

Orange County, ngày 2 tháng 11 năm 2013. Nhân Kỷ niệm 50 Năm Ngày Đại Lễ Giỗ Tổng Thống Ngô Đình Diệm, ông Cố Vấn Ngô Đình Nhu cùng Quân Dân Cán Chánh Việt Nam Cộng Hòa tại Tượng Đài Việt Mỹ Westminster, California, USA.

Liên Thành
626-257-1057

Nguồn: Internet E-mail by UBTTADCSVN chuyển
<http://ubttadcsvn.blogspot.com/2013/11/dien-bien-tham-kich-am-phan-quoc-sat.html>

Đăng ngày Thứ Bảy, November 2, 2013
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, SĐND, QL-VNCH